

Դանիելի Գիրքը - Թիվ յոթանասունհինգ

Մարգարեական գուգահեռները. Եսայիայի պատգամից մինչև մեր օրերի հայտնությունները

Jeff Pippenger

2024-02-08

Ինչպես Եսային ներկայացնում է վաթսունհինգ տարիներով խորհրդանշված լուրը (յոթերորդ գլուխ, ութերորդ համար) Երուսաղեմի ամբարիշտ առաջնորդին, այդ անում է «թափչի արտի» մոտ և «վերին ավազանի առվի ծայրում», մ.թ.ա. 742 թվականին: Մ.թ.ա. 742 թվականը ներկայացնում է 1863 թվականը, որովհետև Հիսուսը միշտ վախճանը պատկերում է սկզբով: Իսկ 1863 թվականի ապստամբությունն իր հերթին ներկայացնում է Միացյալ Նահանգներում կիրակնօրյա օրենքը, որովհետև Հիսուսը միշտ որևէ բանի վախճանը պատկերում է այդ բանի սկզբով: 1863 թվականը իրավաբանորեն գրանցված Լատդիկյան ադվենտիստական եկեղեցու սկիզբն էր, և այդ եկեղեցին ավերված է թողնվում կիրակնօրյա օրենքի «մեծ երկրաշարժի» ժամանակ: Ինչպես և կարող էր մի կորպորացիա, որը իրավաբանորեն կառավարվում է Պետության կողմից (և ոչ թե հակառակը՝ երբ Եկեղեցին է վերահսկում Պետությանը), շարունակել պահպանել յոթերորդ օրվա շաբաթը այն ժամանակ, երբ հենց նույն կառավարությունն իրավաբանորեն արգելում է երկրպագությունը յոթերորդ օրը:

Քրիստոսի ծառայության սկզբում և ավարտին Նա մաքրեց տաճարը: Տաճարի առաջին մաքրագործման ժամանակ Քրիստոսը ցույց տվեց, որ առաջնորդները «իր Հոր տունը» ավազակների որջ էին դարձրել, իսկ տաճարի վերջին մաքրագործման ժամանակ Նա ցույց տվեց, որ «նրանց տունը» իրենց թողնված է ամայի: Հին Բսրայելը պատկերում է ժամանակակից Բսրայելին: Նա կանգնեցրեց և մաքրեց միլլերական տաճարը ադվենտիզմի սկզբում, բայց վերջնական մաքրագործման ժամանակ՝ հարյուր քառասունչորս հազարի մաքրագործության ժամանակ, լատդիկյան ադվենտիզմը դուրս է թքվում Նրա բերանից, և ապա «նրանց տունը» թողնվում է ամայի:

Եսայիան լիացման դաշտի մոտ է, երբ նա դիմակայում է Աքազ թագավորին: Լիացման դաշտը ներկայացնում է այն մաքրագործությունը, որ կատարում է Ուխտի Պատգամաբերը, որն անակնկալ գալիս է Իր տաճարը և մաքրագործում Ղևիի որդիներին՝ ինչպես «լվացարարի օձառով»: Այս մաքրագործությունը կատարվեց ադվենտիզմի սկզբում, և կրկին կատարվում է վերջում:

Ահա, ես կուղարկեմ իմ պատգամաբերին, և նա պիտի պատրաստի ճանապարհը իմ առաջ. և Տերը, որին դուք փնտրում եք, հանկարծ պիտի գա իր տաճարը, այսինքն՝ ուխտի պատգամաբերը, որով դուք հրճվում եք. ահա, նա պիտի գա, ասում է Զորքերի Տերը: Բայց ո՞վ պիտի դիմանա նրա գալստյան օրվան, և ո՞վ պիտի կանգնի, երբ նա երևա. որովհետև նա նման է գոիչի կրակին և լվացարարների օձառին: Եվ նա պիտի նստի որպես արծաթի գոիչ ու մաքրիչ. և պիտի մաքրի Ղևիի որդիներին ու պիտի գոի նրանց ոսկու և արծաթի պես, որպեսզի նրանք Տիրոջը արդարությամբ

ընծա մատուցեն: Այն ժամանակ Հուդայի և Երուսաղեմի ընծան հաճելի պիտի լինի Տիրոջը, ինչպես հին օրերում և ինչպես նախկին տարիներին: Մաղաքիա 3:1-4.

Եսային հանդիպում է Աքազին՝ իր որդու նշանով, որի անունը խորհրդանշում է, որ վերջին օրերում «մնացորդը պիտի վերադառնա»: Մնացորդը նրանք են, որ «վերադառնում են»: Եսային հանդիպում է ամբարիշտ Աքազ թագավորին տաճարի մաքրման պատմության ընթացքում, որը Միլլերի հետևորդների պատմության մեջ սկսվեց 1844 թվականին և անհնազանդության պատճառով ավարտին բերվեց 1863 թվականին: Վերջին օրերում մաքրումը մեկ հարյուր քառասունչորս հազարի կնիքվելու պատմությունն է: Եթե Միլլերի հետևորդները հետևեին Աստծո բացվող նախախնամությանը, որ հաջորդեց 1844 թվականին, նրանք կավարտեին գործը:

«Եթե աղվենտիստները 1844 թվականի մեծ հիասթափությունից հետո ամուր պահած լինեին իրենց հավատը և միաբանաբար հետևեին Աստծո բացվող նախախնամությանը՝ ընդունելով երրորդ հրեշտակի պատգամը և Սուրբ Հոգու գործությամբ այն հռչակելով աշխարհին, նրանք կտեսնեին Աստծո փրկությունը, Տերը հզորապես կգործեր նրանց ջանքերի հետ, գործը կավարտվեր, և Քրիստոսը մինչ այս կգար՝ Իր ժողովրդին ընդունելու իրենց վարձատրությանը: Բայց հիասթափությանը հաջորդած կասկածի և անորոշության շրջանում աղվենտ հավատացյալներից շատերը հրաժարվեցին իրենց հավատից.... Այսպիսով գործը խափանվեց, և աշխարհը մնաց խավարի մեջ: Եթե ամբողջ աղվենտիստական մարմինը միաբանված լիներ Աստծո պատվիրանների և Հիսուսի հավատի վրա, որքան լայնորեն տարբեր կլինեին մեր պատմությունը»: Evangelism, 695.

«Աստծու բացվող նախախնամության մեջ միաբանորեն առաջ չընթանալու» ձախողումը նրանց մինչև 1856 թվականը հասցրեց լաոդիկեական վիճակի, իսկ դրան հաջորդած 1863 թվականի ապստամբությունը նշանավորեց անապատում թափառման սկզբի՝ այն բանի, որ պատկերված էր հին Իսրայելի միջոցով, երբ նրանք ձախողեցին իրենց տասներորդ և վերջին փորձությունը և ապա դատապարտվեցին մեռնելու անապատում՝ հաջորդ քառասուն տարիների ընթացքում:

Եսայիայի որդին տալիս է այն խոստումը, որ վերջին օրերի տաճարի վերջնական մաքրագործության ժամանակ «մնացորդը պիտի վերադառնա»: Նրանց «վերադարձը» պատկերավորված է Երեմիայի միջոցով, որին խոստացվեց, թե եթե նա «վերադառնա», նա կդառնա Աստծո պահապանը: Հարյուր քառասունչորս հազարը նրանք են, որոնք վերադարձել են մի հիասթափությունից:

Հարյուր քառասունչորս հազարը եղողները հիասթափություն են ապրել և սպասել են իրենց Տիրոջը: Միլլերի շարժման պատմության մեջ նրանք նախապատկերված են եղել իմաստուն կույսերով, և թե՛ սկզբնական, թե՛ ավարտական պատմությունների մեջ երկու փայտեր միացվում են մեկ ազգի մեջ՝ Սուրբ Հոգու հեղման ընթացքում, Կեսգիշերային աղաղակի ժամանակ:

Ամբարիշտ թագավոր Աքազը ներկայացնում է Հուդայի այն առաջնորդությանը, որը պիտի լսած լինի լուրը, բայց որը մերժում է Եսայիայի ներկայացրած պատգամը, և

այդպիսով նրանք «կսայթաքեն, ու կընկնեն, ու կկոտորվեն, ու ծուղակը կընկնեն, ու կբռնվեն»: Նրանք են նրանք, ովքեր «դիմում են ծանոթ ոգիներ ունեցողներին և մոգերին, որոնք ճլվլում և մրմնջում են», ներկայացնելով սպիրիտիզմի այն փորձառությունը, որին նրանք տրվում են՝ ընդունելով Բ Թեսաղոնիկեցիների մեջ հիշված գորեղ մոլորությունը: Աքազի կողմից Եսայիայի պատգամի մերժումը մ.թ.ա. 742 թվականին համընկնում է 1863 թվականի հետ, երբ Միլլերի լուրը մերժվեց: Եսայիան նախատիպն է Միլլերի, և թե՛ Եսայիայի, թե՛ Միլլերի պատգամը հիմնված էր «յոթ ժամանակների» վրա, որոնց խարսխային կետը գտնվում է Եսայիայի յոթերորդ գլխի ութերորդ խոսքում: Միլլերի որդին (Եսայիայի որդին) ներկայացնում է Եղիայի շարժումը, որը գալիս է վերջին օրերում:

Աքազի դեմ իր մերժման պատճառով հնչեցված դատավճիռը ներառում էր նաև այն կանխասացությունը, որ նա պիտի նվաճվեր հյուսիսի թագավորի կողմից, որը վերջին օրերում Ժամանակակից Հռոմի եռակի միությունն է և գտնվում է պապության իշխանության ներքո:

Տերը դարձյալ խոսեց ինձ հետ՝ ասելով. «Որովհետև այս ժողովուրդը մերժում է Շիլոահի մեղմահոս ջրերը և ուրախանում Ռեցինով ու Ռեմալիայի որդով, ուստի, ահա, Տերը նրանց վրա բերելու է գետի ջրերը՝ հզոր և առատ, այսինքն՝ Ասորեստանի թագավորին և նրա ամբողջ փառքը. նա պիտի բարձրանա իր բոլոր հուններով և դուրս գա իր բոլոր ափերից. և պիտի անցնի Հուդայով, պիտի հեղեղի և անցնի, պիտի հասնի մինչև պարանոցը, և նրա թևերի տարածումը պիտի լցնի քո երկրի լայնությունը, ո՛վ Էմմանուել»: Եսայիա 8:5-8.

Եսայիան հանդիպեց ամբարիշտ Աքազ թագավորին վերին ավազանի ջրանցքի վերջում, և թեև աստվածաշնչյան պատմաբանների ու հնագետների շրջանում անորոշություն կա այն մասին, թե արդյոք վերին ավազանը նույն ավազանն էր, ինչ Քրիստոսի օրերի Սիլովամի ավազանը, այնուամենայնիվ Եսայիայի մարգարեության համատեքստը վերացնում է ամեն կասկած, որովհետև Եսայիան նշում է, որ հյուսիսի թագավորը պիտի գար Աքազի վրա, որովհետև նա մերժել էր Շիլոահի ջրերը, որ մեղմորեն են հոսում: «Շիլոահ»-ը Հին Կտակարանի անվանումն է Նոր Կտակարանի «Սիլովամ»-ի համար:

Սիլովամի ավազանի մոտ էր, որ Հիսուսը բժշկեց կույր մարդուն, և ամբարիշտ Աքազ թագավորը ներկայացնում է կույր լատդիկեական առաջնորդությանը՝ թե՛ 1863 թվականին, և թե՛ շուտով գալու կիրակնօրյա օրենքի ժամանակ, որոնք հրաժարվում են բժշկվելուց: «Շիլոահ» և «Սիլովամ» երկուսն էլ նշանակում են «ուղարկված», և մի պատգամ ուղարկվեց Հորից՝ Որդուն, որն այնուհետև այն տվեց Գաբրիելին և սուրբ հրեշտակներին, որպեսզի փոխանցեն Եսայիային, որն էլ բերեց այն պատգամը, որ «ուղարկված» էր երկնքից՝ մի կույր լատդիկեական առաջնորդի:

Վերին ավազանից այն ջրանցքը, որտեղ Եսայիան ներկայացրեց պատգամը, խորհրդանշում է այն վայրը, որով Սուրբ Հոգու անձրևը փոխանցվում է Աստծո ժողովրդին, ինչպես նույնը ներկայացված է նաև Ջաքարիայի տեսիլքի ոսկե խողովակներով կամ Հակոբի երազի սանդուղքով:

«Այն, ինչ Աստված պատրաստել է մեզ համար, ներկայացված է Զաքարիա մարգարեի գրքի 3-րդ և 4-րդ գլուխներում, ինչպես նաև 4:12–14-ում. «Եվ դարձյալ պատասխանեցի ու նրան ասացի. Ի՞նչ են այս երկու ձիթենու ճյուղերը, որոնք երկու ոսկե խողովակների միջոցով իրենց միջից թափում են ոսկե յուղը: Եվ նա պատասխանեց ինձ ու ասաց. Մի թե չգիտես, թե դրանք ինչ են: Եվ ես ասացի. Ո՛չ, տե՛ր իմ: Այն ժամանակ նա ասաց. Սրանք երկու օծյալներն են, որոնք կանգնած են ամբողջ երկրի Տիրոջ մոտ»:

«Տերը լի է միջոցներով: Նրա մոտ ոչ մի միջոցի պակաս չկա: Մեր հավատի պակասի, մեր երկրայնամտության, մեր թեթևախոսության, մեր անհավատության պատճառով, որ դրսևորվում է մեր խոսակցության մեջ, մութ ստվերներ են կուտակվում մեր շուրջը: Քրիստոսը ո՛չ խոսքով, ո՛չ բնավորությամբ չի հայտնվում որպես այն Մեկը, որ ամենևին սիրելի է, և տասը հազարների մեջ գերազանցագույնը: Երբ հոգին բավարարվում է ունայնությանն իրեն բարձրացնելով, Տիրոջ Հոգին քիչ բան կարող է անել նրա համար: Մեր կարճատես տեսողությունը տեսնում է ստվերը, բայց չի կարող տեսնել նրանից անդին եղող փառքը: Հրեշտակները պահում են չորս քամիները, որոնք ներկայացված են որպես զայրացած ձի, որ ձգտում է պոկվել ու սուրալ ամբողջ երկրի երեսով՝ իր ճանապարհին բերելով կործանում և մահ:»

«Մի թե պիտի քնենք հենց հավիտենական աշխարհի շեմին: Մի թե պիտի լինենք բթացած, սառն ու մեռած: Ո՛հ, երանի թե մեր եկեղեցիներում ունենայինք Աստծո Հոգին և շունչը՝ Նրա ժողովրդի մեջ ներշնչված, որպեսզի նրանք կանգնեին իրենց ոտքերի վրա և ապրեին: Մենք պետք է տեսնենք, որ ճանապարհը նեղ է, և դուռը՝ անձուկ: Բայց երբ անցնում ենք անձուկ դռնով, նրա լայնությունը սահման չունի»:
Manuscript Releases, h. 20, 216, 217.

«Ոսկե յուղը» Աստծո Հոգու պատգամներն են, որոնք վերին ավագանից հոսում են այն խողովակով, այսինքն՝ երկու ոսկե խողովակներով, որոնք Աստվածաշնչի և Մարգարեության Հոգու երկու վկաներն են, կամ՝ Հին և Նոր Կտակարանը, կամ՝ օրենքն ու մարգարեները, կամ՝ Մովսեսն ու Եղիան:

«Ամբողջ երկրի Տիրոջ մոտ կանգնած օծյալները» ունեն այն դիրքը, որ մի ժամանակ տրված էր Սատանային՝ որպես ծածկող քերովբե: Նրա աթոռը շրջապատող սուրբ էակների միջոցով Տերը մշտական հաղորդակցություն է պահպանում երկրի բնակիչների հետ: Ոսկե յուղը ներկայացնում է այն շնորհը, որով Աստված շարունակաբար լցնում է հավատացյալների ճրագները, որպեսզի դրանք չթրթռան և չմարեն: Եթե այս սուրբ յուղը երկնքից չթափվեր Աստծո Հոգու պատգամների միջոցով, չարի գործությունները մարդկանց վրա լիակատար իշխանություն կունենային:

«Աստված անարգվում է, երբ մենք չենք ընդունում այն հաղորդումները, որ Նա ուղարկում է մեզ: Այսպիսով մենք մերժում ենք այն ոսկե յուղը, որը Նա պիտի հեղեր մեր հոգիների մեջ՝ փոխանցվելու խավարի մեջ եղողներին: Երբ հնչի կանչը՝ «Ահա, փեսան գալիս է. ելե՛ք նրան ընդառաջ», նրանք, ովքեր չեն ընդունել սուրբ յուղը, ովքեր իրենց սրտերում չեն փայփայել Քրիստոսի շնորհը, անմիտ կույսերի պես

պիտի գտնեն, որ պատրաստ չեն իրենց Տիրոջը հանդիպելու: Նրանք իրենց մեջ չունեն յուրը ձեռք բերելու գործությունը, և նրանց կյանքերը խորտակված են: Բայց եթե խնդրվի Աստծո Սուրբ Հոգին, եթե մենք աղաչենք, ինչպես Մովսեսն աղաչեց «Յո՛ւց տուր ինձ Քո փառքը», ապա Աստծո սերը պիտի սփռվի մեր սրտերում: Ոսկե խողովակներով ոսկե յուրը պիտի փոխանցվի մեզ: «Ոչ գործությամբ, ոչ ուժով, այլ Իմ Հոգով,— ասում է Զորաց Տերը»: Արդարության Արեգակի պայծառ շողերն ընդունելով՝ Աստծո զավակները փայլում են որպես լույսեր աշխարհում»: Review and Herald, July 20, 1897.

Այն պատգամը, որ Աքազը մերժում էր, Կեսգիշերային Աղաղակի պատգամն էր, որը պիտի գազաթնակետին հասներ Քրիստոսի երկրորդ գալստյանը, եթե Լատդիկիայի առաջնորդությունը ընդունած լինե՞ր Լատդիկիային ուղղված այն պատգամը, որ 1856 թվականին նրանց «ուղարկվել» էր: Այդ պատգամն այն ժամանակ պիտի գործնար մինչև հզոր աղաղակ, և Աստծո ժողովուրդը պիտի ավարտեր գործը և խաղաղության մեջ լինե՞ր: Սակայն դրա փոխարեն նրանք վերադարձան այն փսխանքին, որից ազատագրվել էին:

Եսային և Աքազը ներկայացված են որպես գտնվելով լիագործանի արտի մաքրման գործընթացում, որն իրականացվում է Ուխտի Սուրհանդակի կողմից՝ Մաղաքիայի գրքի երրորդ գլխում: Նրանք խորհրդանշորեն գտնվում են այնտեղ, ուր Զաքարիայի տեսիլքում «յուրը» (մի պատգամ) է թափվում, և վերջին օրերում Եսայիի պատգամը Աքազին երրորդ Վայ-ի իսլամի պատգամն է. դա յոթ որոտների ծածուկ պատմության պատգամն է. դա այն պատգամն է, որ ութերորդը յոթից է. դա որթատունկի պատգամն է. դա «Ճշմարտության» պատգամն է, որոնք բոլորը Հիսուս Քրիստոսի Հայտնության տարրեր են, որը վերջին օրերում ծնում է այն մաքրագործումը, որ ներկայացված է լիագործանի արտով:

Դա եղել և է նաև «յոթ ժամանակների» պատգամը, որը Միլլերի հիմնաքարից դառնում է անկյունի գլուխը, որովհետև դա առաջին ճշմարտությունն էր, և ուստի պետք է լինի նաև վերջին ճշմարտությունը: 1863 թվականը նշանավորեց մի մաքրման գործընթացի ավարտը, որ սկսվել էր երրորդ հրեշտակի գալուստով՝ 1844 թվականի հոկտեմբերի 22-ին, և ի վերջո 1856 թվականին հասել էր «յոթ ժամանակների» լույսին: 1844 թվականին երկու հազար երեք հարյուր տարիների լույսը նշանավորեց մի սկիզբ, որը տարավ դեպի այն ավարտը, որ նշանավորվեց երկու հազար հինգ հարյուր քսան տարիներով: Սակայն Լատդիկեական կուրությունը, թե՛ սկզբում և թե՛ վերջում, հրաժարվում է տեսնել այդ երկու տեսիլքների փոխհարաբերությունը: 1863 թվականը ներկայացնում է մի մաքրման գործընթացի ավարտը, որ միշտ տեղի է ունենում, երբ մի պատգամ բացվում է, և երրորդ հրեշտակի պատգամը բացվեց 1844 թվականի հոկտեմբերի 22-ին:

1844 թվականին բացված երրորդ հրեշտակի լույսը մեկուսացած լույս չէր. այն այն էր, ինչ Քույր Ուայթը նշում է որպես «երրորդ հրեշտակի առաջադիմող լույս»: Երրորդ հրեշտակի առաջադիմող լույսը սկսվեց 1844 թվականին և շարունակում է առաջադիմել մինչև փորձության ժամանակի փակվելը, բայց թե՛ երբ այն առաջին անգամ եկավ, և թե՛

երբ այն վերջնականապես ավարտվի, գոյություն ունի երրորդ հրեշտակի փորձության մի հատուկ ժամանակաշրջան: Այդ փորձության ժամանակաշրջանները սկզբում և վերջում, նաև ներկայացնում են մի փորձության ընթացք, որ Դանիելը ներկայացնում է որպես «գիտելիքի աճ», և դա ևս երրորդ հրեշտակի առաջադիմող լույսն է:

Փորձության գործընթացը սկզբում սկսվեց 1844 թվականին, և առաջընթաց լույսը գիտությանը ավելացավ, մինչև որ հասավ իր ավարտին 1856 թվականին: Փորձության ժամանակաշրջանի սկզբնական լույսը և ավարտական լույսը Դանիելի ութերորդ գլխի տասներեքերորդ և տասնչորսերորդ համարների երկու տեսիլքներն են, որոնք ներկայացնում են ադվենտիզմի հիմքը և կենտրոնական սյունը:

Առաջին հրեշտակի փորձության ժամանակաշրջանը սկսվեց 1840 թվականի օգոստոսի 11-ին և ավարտվեց առաջին հիասթափությամբ՝ 1844 թվականի ապրիլի 19-ին: Այնուհետև սկսվեց երկրորդ հրեշտակի փորձության ժամանակաշրջանը և շարունակվեց մինչև 1844 թվականի հոկտեմբերի 22-ը: Այդ պահին երրորդ հրեշտակը եկավ, և երրորդ հրեշտակի փորձության ժամանակաշրջանը շարունակվեց մինչև Լատդիկեան ադվենտիզմը 1863 թվականին մերժեց երրորդ հրեշտակի լույսը:

Միլլերական ադվենտիզմի համար երրորդ հրեշտակի փորձության ժամանակաշրջանն ուներ սկիզբ և ավարտ, և սկիզբն ու ավարտը պետք է նույն բանն արտահայտեն, որովհետև Հիսուսը միշտ որևէ բանի վերջը պատկերում է այդ բանի սկզբով: Երրորդ հրեշտակի առաջընթաց լույսի բացվելը Դանիելի ութերորդ գլխի տասնչորսերորդ խոսքի հայտնության («mareh» տեսիլք) լույսն էր: Երրորդ հրեշտակի առաջընթաց լույսի ավարտը տասներեքերորդ խոսքի սրբաբանի և զորքի ոտնակոխ լինելու («chazon» տեսիլք) լույսն էր: Այս երկու տեսիլքները մարգարեաբար միահյուսված են:

Եվ դու հրամայես, որ հոբելյանի փողը հնչեցվի յոթերորդ ամսվա տասներորդ օրը. քաղության օրը ձեր ամբողջ երկրում փողը հնչեցնել տվեք: Ղևտական 25:9.

Փողը, որ պիտի հնչեցվեր Քաղության Օրը՝ 1844 թվականի հոկտեմբերի 22-ին, Հոբելյանական փողն էր, որը ներկայացնում է յոթ տարվա սուրբ շրջափուլը, որը կազմում է երկու հազար հինգ հարյուր քսան օր: Տերը նպատակ ուներ հին Իսրայելին անմիջապես առաջնորդել դեպի Ավետյաց երկիր, սակայն նրանց ապստամբությունը կանխեց դրա իրականացումը: Տերը նպատակ ուներ ժամանակակից Իսրայելին անմիջապես առաջնորդել դեպի Ավետյաց երկիր, սակայն ապստամբությունը կանխեց դրա իրականացումը: Եթե ժամանակակից Իսրայելը հնազանդ լիներ երրորդ հրեշտակի առաջացող լույսին, նրանք կզգուշացնեին աշխարհը, և Տերը կվերադառնար ավելի քան հարյուր տարի առաջ:

Որպեսզի դա տեղի ունենար, Տերը պետք է Միլլերականների մեջ իրականացներ մի փոխակերպում, և այդ փոխակերպումը Սուրբ Գրքերում նույնացվում է որպես Աստծու խորհուրդը: Եթե ադվենտիզմը հետևեր երրորդ հրեշտակի առաջընթաց լույսին, ապա Հոբելյանի փողը կհնչեր մինչև իսկ վախճանը, որովհետև այն օրերում, երբ հնչում է յոթներորդ փողը, Աստծու խորհուրդը վախճանվում է: Հայտնություն տասներորդ գլխում այդ փողը, որը Հոբելյանի փողն է, և նաև երրորդ վայի փողը, սկսեց հնչել 1844

թվականի հոկտեմբերի 22-ին:

Եվ այն հրեշտակը, որին ես տեսա կանգնած ծովի վրա և երկրի վրա, իր ձեռքը բարձրացրեց դեպի երկինք, և երդվեց նրանով, որ կենդանի է հավիտյանս հավիտենից, որ ստեղծեց երկինքը և նրանում եղող բաները, և երկիրը և նրանում եղող բաները, և ծովը և նրանում եղող բաները, թե այլևս ժամանակ չի լինելու. այլ յոթերորդ հրեշտակի ձայնի օրերում, երբ նա սկսի փող հնչեցնել, Աստծու խորհուրդը պիտի կատարվի, ինչպես նա ավետել էր իր ծառաներին՝ մարգարեներին: Հայտնություն 10:5–7.

1844 թվականի հոկտեմբերի 22-ին սկսված փորձության մաքրագործման ընթացքը, որը երրորդ հրեշտակի առաջացող լույսն էր, սկսվեց Դանիել գրքի ութերորդ գլխի տասնչորսերորդ խոսքի լույսով և ավարտվեց Դանիել գրքի ութերորդ գլխի տասներեքերորդ խոսքի լույսով: Այն սկսվեց տասնչորսերորդ խոսքի պատասխանից և ավարտվեց տասներեքերորդ խոսքի հարցով:

Այդ տասնինը տարիները նախատիպորեն ներկայացված էին Եսայիայի նախագգուշացնող պատգամի հասնելով դեպի բառացի Հուդայի արքա Աքազին՝ հյուսիսի և հարավի միջև քաղաքացիական պատերազմի ընթացքում: Այդ տասնինը տարիներն ավարտվեցին նրանով, որ հյուսիսի արքան Իսրայելին տարավ գերության: Այդ տասնինը տարիները նախատիպորեն ներկայացնում էին երրորդ հրեշտակի գալուստը 1844 թվականին մինչև 1863 թվականի ապստամբությունը: Երրորդ հրեշտակի առաջընթաց լույսը ներկայացված էր Եսայիայի պատգամով:

Այդ առաջընթաց լույսի մերժումը վերջ դրեց միլլերական շարժմանը, և այդ փորձության ժամանակաշրջանում Փիլադելփիական միլլերական շարժումը անցում կատարեց դեպի Լաոդիկիայի եկեղեցին: Մ.թ.ա. 742 թվականին սկսված տասնինը տարիները և 1844 թվականին սկսված տասնինը տարիները երկուսն էլ ներկայացնում են վերջին օրերում փորձության և մաքրման գործընթաց, այսինքն՝ երրորդ հրեշտակի առաջընթաց լույսի վերջին փորձության ժամանակաշրջանը:

Այդ վերջնական փորձության գործընթացում Աստծո խորհուրդը կավարտվի: Հարյուր քառասունչորս հազարը նրանք են, ովքեր սպասում են, վերադառնում և կնքվում են:

Կապիր վկայությունը, կնքիր օրենքը իմ աշակերտների մեջ: Եվ ես պիտի սպասեմ Տիրոջը, որ իր երեսը ծածկում է Հակոբի տնից, և պիտի հուսամ Նրան: Ահա ես և այն որդիները, որոնց Տերն ինձ տվել է, նշանների և հրաշքների համար ենք Իսրայելում Ձորաց Տիրոջից, որ բնակվում է Սիոն լեռան վրա: Եսայիա 8:16–18:

Վերջին օրերում երրորդ հրեշտակի առաջընթաց լույսի ավարտական փորձության շրջանը սկսվեց այնտեղ, որտեղ սկսվել էր սկզբնական փորձության շրջանը: Այն սկսվեց, երբ Հիսուսը Իր ձեռքը բարձրացրեց դեպի երկինք և հռչակեց, «որ այլևս ժամանակ չպիտի լինի»: Այդ հռչակությունը տեղի ունեցավ 1844 թվականի հոկտեմբերի 22-ին, երբ յոթներորդ փողը սուրբ յոթնյակի շրջափուլի ավարտին ազդարարեց Հոբեյանը: Յոթ տարվա շրջանը, յոթ անգամ կրկնված, բառացիորեն քառասունինը տարի էր, կամ երկու հազար հինգ հարյուր քսան օր:

1989 թվականը նշանավորում է «վերջի ժամանակը» հարյուր քառասունչորս հազարի շարժման մեջ, և 1989 թվականը նշանավորում է նաև հարյուր քսանվեց տարիների ավարտը, որոնք սկսվել էին 1863 թվականի ապստամբությամբ: Հարյուր քառասունչորս հազարի շարժումը սկսվեց «վերջի ժամանակում»՝ «յոթ ժամանակների» մի խորհրդանիշով, որովհետև հարյուր քսանվեցը հազար երկու հարյուր վաթսունի տասանորդն է, իսկ վերջինս, իր հերթին, երկու հազար հինգ հարյուր քսանի կեսն է:

Հիսուսը միշտ որևէ բանի վախճանը ներկայացնում է որևէ բանի սկզբով, և հարյուր քառասունչորս հազարի շարժման սկիզբը նշանավորվեց «յոթ ժամանակների» խորհրդանիշով, ճիշտ ինչպես այդ է նաև շարժման վախճանին: Յոթերորդ հրեշտակի փող հնչեցնելու օրերը, երբ Աստծո խորհուրդը ավարտվում է, սկսվեցին Հայտնության տասնմեկերորդ գլխի «երեքուկես» օրերի ավարտին: Յոթերորդ փողը, որը նաև երրորդ Վայն է, իր երկրորդ հնչյունը արձակեց 2023 թվականի հոկտեմբերի 7-ին, և Աստծո խորհուրդն այժմ ավարտվում է, ինչպես «հայտնել է իր ծառաներին՝ մարգարեներին»: Շարժման ավարտը նշանավորվում է «յոթ ժամանակների» խորհրդանիշով, ինչպես նույն այդ շարժման սկիզբն էր:

Վախճանի ժամանակին՝ 1798 թվականին, հյուսիսային թագավորության դեմ Աստծո բարկության «յոթ ժամանակները» ավարտվեցին, իսկ միլլերականների շարժման ավարտին «յոթ ժամանակների» հետ կապված ճշմարտությունների մերժումը նշանավորեց 1863 թվականի ապստամբությունը: Հիսուսը որևէ բանի ավարտը միշտ պատկերում է որևէ բանի սկզբով, և առաջին հրեշտակի շարժումը (միլլերականները) պատկերում է երրորդ հրեշտակի շարժումը (հարյուր քառասունչորս հազարը): Երկու շարժումներն էլ սկսվում և ավարտվում են «յոթ ժամանակներով»: Այսպիսի բաներ հնարել չես կարող:

Մենք կշարունակենք այս ուսումնասիրությունը հաջորդ հոդվածում:

«Պատասխանատու պաշտոններ զբաղեցնողները չպետք է դարձի գան աշխարհի ինքնահաճ, շռայլ սկզբունքներին, որովհետև նրանք չեն կարող իրենց այդպիսի բան թույլ տալ. և եթե նույնիսկ կարողանային, Քրիստոսանման սկզբունքները դա թույլ չէին տա: Անհրաժեշտ է բազմաբնույթ ուսուցում տալ: «Ո՞ւմ պիտի Նա գիտություն սովորեցնի, և ո՞ւմ պիտի հասկացնի վարդապետությունը. կաթից կտրածներին և ստիքներից հեռացվածներին: Որովհետև պատվիրանը պետք է լինի պատվիրանի վրա, պատվիրան՝ պատվիրանի վրա. տող՝ տողի վրա, տող՝ տողի վրա. այստեղ՝ մի քիչ, և այնտեղ՝ մի քիչ»: Այսպես Տիրոջ խոսքը համբերությամբ պետք է մատուցվի երեխաներին և մշտապես նրանց առաջ պահվի՝ այն ծնողների կողմից, որոնք հավատում են Աստծո խոսքին: «Քանզի թոթովախոս շուրթերով և օտար լեզվով պիտի խոսի Նա այս ժողովրդին: Նրանց, որոնց Նա ասաց. Մա է հանգիստը, որով դուք կարող եք հոգնածին հանգիստ տալ, և սա է զովությունը. սակայն նրանք չկամենացին լսել: Եվ Տիրոջ խոսքը նրանց համար եղավ պատվիրան՝ պատվիրանի վրա, պատվիրան՝ պատվիրանի վրա. տող՝ տողի վրա, տող՝ տողի վրա. այստեղ՝ մի քիչ, և այնտեղ՝ մի քիչ. որպեսզի գնան, և հետ ընկնեն, և կոտրվեն, և ծուղակը ընկնեն, և բռնվեն»: Ինչո՞ւ:—որովհետև նրանք ուշադրություն չդարձրին այն Տիրոջ

խոսքին, որ եկել էր իրենց մոտ:»

«Սա նշանակում է նրանց, ովքեր ուսուցում չեն ստացել, բայց փայփայել են իրենց սեփական իմաստությունը և ընտրել են գործել ըստ իրենց իսկ գաղափարների: Տերն այդպիսիներին տալիս է փորձությունը, որպեսզի կամ զբաղեցնեն իրենց դիրքը՝ հետևելու Նրա խորհրդին, կամ մերժեն և վարվեն ըստ իրենց սեփական գաղափարների, և ապա Տերը նրանց կթողնի անխուսափելի արդյունքին: Մեր բոլոր ճանապարհներում, Աստծուն մատուցվող մեր ամբողջ ծառայության մեջ, Նա խոսում է մեզ. «Որոշյա՛կ իմ, տո՛ւր Ինձ քո սիրտը»: Աստված ուզում է հնազանդ, խրատելի հոգին: Այն, ինչ աղոթքին տալիս է իր գերազանցությունը, այն փաստն է, որ այն բխում է սիրտդ, հնազանդ սրտից»:

«Աստված Իր ժողովրդից որոշ բաներ է պահանջում. եթե նրանք ասեն. «Ես իմ սիրտը չեմ տա այս բանը կատարելու համար», Տերը նրանց թողնում է առաջ գնալ իրենց ենթադրյալ իմաստուն դատողության մեջ՝ առանց երկնային իմաստության, մինչև որ այս Սուրբ Գրքի խոսքը [Եսայիա 28:13] կատարվի: Դուք չպետք է ասեք. «Ես կհետևեմ Տիրոջ առաջնորդությանը մինչև մի որոշ կետ, որ համահունչ է իմ դատողությանը», և ապա ամուր կառչեք ձեր սեփական գաղափարներից՝ հրաժարվելով ձևավորվել Տիրոջ նմանության համաձայն: Թող այս հարցը տրվի. «Արդյո՞ք սա է Տիրոջ կամքը», և ոչ թե. «Արդյո՞ք սա ———ի կարծիքն է կամ դատողությունը»»: Վկայություններ ծառաներին, 419: